

„Mintha Hitchcock közös filmet
forgatott volna H. P. Lovecrafttel”

— Stephen Baxter

HANNU
RAJANIEMI

ÖRÖKNYÁR

GABO
SF

Első fejezet

PÁRBAJ A LANGHAM SZÁLLÓBAN

1938. október 29.

Rachel White kicsapta a bérkocsi ajtaját, bankjegyet nyomott a sofőr kezébe, és kiugrott a szakadó esőbe. A Portland Place szürkeségéből kivilágló, aranystukkós, fényes monstrum, a Langham szálló felé robogott. Az ítéletidőben alig maradt meg a fején a kalap, magassarkú cipője folyamatosan csúszkált a nedves kövezeten. A félelemtől megkeseredett az esőcseppek íze a szájában.

Negyedórával korábban kattogva életre kelt az ektofonja, és a következő üzenetet betűzte le neki: KULAGIN PÁRBAJJOZNI FOG AZONNAL JÖJJÖN. Rachel lelki szemei előtt rögtön megjelent Jakov Mihajlovics Kulagin élettelen teste és a homlokán tártongó, lőtt seb képe, ahonnan szépen csordogál kifelé az agyában elraktározott összes sötét titok, hogy véget vessen Rachel húsz év alatt felépített karrierjének az SIS, a brit hírszerző szolgálat berkein belül.

Végre elért a boltíves bejárathoz, és kettesével vette a lépcsőfokokat.

Márványpadlókat látott, vastag szőnyegeket, lépcsősorokat, reneszánsz oszlopokat, hermelinprémet és gyöngysort viselő hölgyeket és szellempáncélos médiumokat, akik az Öröknyárból ide látogató újhalottakat közvetítették éppen. Rachel nekiütközött egy pincérnek, és felborított egy pezsgőspoharral megrakott tálcát. Szitkozódás és hangos kacagás kísérte útját. Aztán egyszer csak átrontott az egyik széles lépcsősor tetejét lezáró lengőajtón, és ismét a szabad ég alatt találta magát. Megtorpant, és mélyen belélegezte a vizes rózsák bódító illatát.

A kertben összeverődött, elegáns csoportosulás esernyők alá húzódva figyelte az ingujjra vetkőzött két férfit. Mindketten bőrig áztak és ezüstösen csillogó pisztolyt szorongattak. Az egyikük, egy szőke ifjú, mesterlövészekre jellemző nyugalommal vizsgál-gatta a fegyverét.

A másik Kulagin volt. Kigombolt gallérú ingét bordatájékon mélyvörös folt csúfította el. A pisztoly úgy lógott a kezében, mint-ha megfedkezett volna a fegyverről. Gunyoros szalutálással üdvözölte Rachelt, és széles, tébolyult vigyor ült ki az arcára.

A nő lerobogott a lépcsőn. A párbajozó felek közben felkészültek a következő összecsapásra. Kulagin párbajsegédje, egy puha-kalapos, megtermett férfi éppen az orosz dezertőrnek könyör-gött: Allen őrnagy volt, a hírszerzés aznap éjjel szolgálatot teljesítő tisztje. Kulagin egy intéssel elhajtotta, és enyhén támolyogva visz-szaballagott a kert közepére.

Allen megpillantotta Rachelt, és üdvözlésképpen megérintet-te a kalapja karimáját. Pirosposzgás arcán kétségbeesett kifejezés ült.

– Mit művel? – sziszegte a nő. – Miért nem akadályozta meg?
– Mindent megpróbáltam, Mrs. White, de elkéstem. Először Mr. Shaw-Asquith költészetét pocskondiázta, aztán tetteg is bán-talmazta az urat. Ez már becsület dolga.

– Nem, ennél sokkal rosszabb a helyzet. Ha Kulagin megöleti magát, aztán Hill embereinek a kezébe kerül a Nyári Udvarban, Sir Stewart kitekeri a nyakunkat!

– Még nem teljesen vészett az ügy. Mr. Kulagin sérülései nem súlyosak, és most már a harmadik lövésváltás következik. Talán Mr. Shaw-Asquith beéri ennyivel, mint megfelelő elégtétellel.

A szőke fiatalember csak Julian lehetett, Sir Patrick Shaw-Asquith-nek, a Baring Bank ügyvezető igazgatójának a fia. Drága, divatos mellénye a szellempáncélok rézdrótjainak mintáját utánozta. Kerubszerű arcán sötétlila horzsolás éktelenkedett. Abból, ahogyan Kulagint méregette, úgy tűnt, számára legfeljebb a másik férfi halála jelenthet elégtételt.

– Őrnagy úr, gondolom, majd ön elmagyarázza Sir Stewartnak, mi vezetett odáig, hogy vagy a régi klubtársának a fia, vagy az évek óta leghasznosabb NKVD-informátorunk golyóval az agyában végezte, igaz?

Erre már felszaladt Allen bozontos szemöldöke.

– Nem szívesen keltettem volna feltűnést. Ön is megértheti, miért nem szeretnénk az egész világ tudomására hozni, hogy a Koronának bármi köze lehet ehhez a...

– Őrnagy úr, megértem, milyen fontos a diszkréció – vágott közbe Rachel. A hírszerzés számos egykori gyarmati katonatisztet foglalkoztatott, akik dühítő érzéketlenséggel álltak a szakma minden olyan aspektusához, amelyhez sem torpedónaszádok, sem sétatálcába rejtett törkardok nem kellettek. – Jól tette, hogy értesített. Beszélék vele.

Ezzel azonban már elkésett. Előlépett egy kivörösödött arcú főpincér, és felemelt egy zsebkendőt. Kulagin és Shaw-Asquith keze egyszerre szorult meg a fegyver markolatán, tekintetük az ázott, fehér szövetdarabra szegeződött. Allen úgy hintázott a sarkán, mintha krikettmeccset nézne.

– Nem tehetünk mást, megvárjuk, mi történik az újabb fordulóban. *Fair play*, hm?

Rachel elnyomott egy cifra káromkodást. Kiszáradt a szája és összeszorult a gyomra. Mindennap a terepen dolgozó ügynökök jelentései felett görnyedezett, de csak most tudatosult benne, hogyan érezhették magukat a váratlan és gyors döntési helyzetekben.

– A *fair play* ráér! Tartsa fel őket. Pár percet kérek.

– De mit mondjak nekik?

– Bármit! Erősködjön, hogy meg kell vizsgálnia Kulagin sebéét, nézze meg, meg van-e töltve a fegyvere, teljesen mindegy. Bármi is történjen, azonnal szóljon, amint a következő menetre készülnek. Mozogjon már!

Rachel a lehető legparancsolóbb hanghordozását használta, amellyel valószínűleg felébreszthette Allenben valamelyik régi beidegződését a seregből, mert a férfi mereven biccentett, intett a főpincérnek, majd látványosan nekilátott megvizsgálni Kulagin sebéét. Vastag, barna felöltőjében és kalapjában verébnak látszott a sólymok között. Shaw-Asquith pártolói hangos sóhajtozással és pfujolással fogadták.

Rachel a váratlan felbolydulást kihasználva behúzódott egy méreteres rózsabokor mögé és előhúzta a retiküljéből az ektofont. Kibogozta a fülhallgató zsinórját, a bal fülébe illesztette az egyik fekete, gumírozott dugót, majd megmarkolta a bakeliteszközt és megnyomta a négy előre programozott gomb egyikét. Az ektofon zümmögve elkezdett bemelegedni. Rachel a testével védte az esőtől, és nagyon bízott benne, hogy a szeszélyes masina nem ázott be. Először a sztatikus sziszegést hallotta meg, ezt követte az újhalottak jól ismert, átható jajongása, akik szokás szerint ezt a jeladót is azonnal megtalálták és körberajzották, majd végre létrejött a kapcsolat.

– Szolgálatos ügyintéző jelentkezik – szólalt meg egy vékonyka férfihang a fülében.

A rózsabokor túloldalán ismét felcsapott az elégedetlen moraj.

– Azonosító F három-hat-egy.

– Hallgatom, Mrs. White – mondta a hivatalnok szellem.

– Bármilyen információnk akad Julian Shaw-Asquith-ről, azonnal szükségem lenne rá. – Rachel gondosan lebetűzte a nevet. – Hátha van valami, amivel fogást találhatunk rajta. Nagyon sürgős. Illetve tudni akarom, milyen verseket ír.

– Indítom a keresést. Kérem, várjon.

Egy szellemnek mindössze pár pillanatra volt szüksége ahhoz, hogy egyetlen elmeugrással átrepüljön Öröknyár nyilvántartójába és kikeresse az éteri iratszekrényekből a szükséges információt – amikor Rachel a háború után hivatalnoksegédként munkába állt a titkosszolgálatnál, még mindent papíron tároltak, és akkoriban ez a művelet több órát vett volna igénybe. De most is úgy érezte, mintha örökkévalóság óta várna. Minden egyes esőcsepp koppnásától görcsbe rándult a gyomra.

Hatalmas megkönnyebbülés öntötte el, amikor ismét megszólalt a kísértethang.

– Nem sok mindent találtam. Mr. Shaw-Asquith ahhoz a társasághoz tartozik, amelyet a képeslapok a maguk szenzációhajhász módján az Elátkozott Kotériának neveznek. Előkelő származású, pazar életet élő fiatal urak és hölgyek csoportja. Tudomással bírunk a fiatalember néhány eltévelyedéséről, például viszonya volt Lady Julianna Mannersszel...

– Ezzel nem megyek semmire. Mi a helyzet a verseivel?

A rózsabokrok mögött váratlanul felharsant a főpincér hangja.

– Uraim, lennének szívesek visszafáradni a helyükre?

Mit művel ez az idióta Allen?

– Divatos, orosz hatásokat mutató, depresszív költemények, nyomokban Puskin befolyása fedezhető fel bennük, bár nem vagyok a téma szakértője. „Ó, hajók és városok Pokla / Férfiilekek

purgatóriuma /Végzetes második Helénám / Miért feszít az irántad érzett vágy?”

Puskin. Tragikus orosz románc. Ha nincsen más, ez is megteszi. Rachel kirántotta a fülhallgatót, visszatuszkolta a retiküljébe az ektofont, és rohanvást megindult a párbajozók felé. Kulagin és Shaw-Asquith már felállt egymással szemben, és tekintetük ismét a főpincér kezében tartott fehér kendőre szegeződött.

Rachel könyökkel tört magának utat a tömegben. Menet közben letépte magáról kabátját, elhajította elázott kalapját és kibontotta sötét haját.

A főpincér kezéből kihullott a kendő. A két pisztoly teljes összhangban felemelkedett. Rachel felsikoltott, és beugrott a két férfi közé, egyenesen a tűzvonalba.

Gyors egymásutánban két fémes csattanás hallatszott, mintha egy gigászi írógépen ütöttek volna le két billentyűt. Az egyik lövedék majdnem súrolta Rachel arcát, a második a lábfeje közelében pattant meg a kőlapon. Friss kőpor szaga terjengett. Rachel sarka megcsúszott a nedves felületen, és majdnem felbukott.

– Asszonyom, kérem! Húzódjon hátrébb! – kiáltotta Shaw-Asquith átható hangon. Rachel rá se hederített, hanem egyenesen Kulaginhoz rohant, aki elkerekedett szemmel meredt rá.

– Jakov! *Ljubov moja!* – kiabálta a legjobb orosz akcentussal, ami csak tellett tőle. – Ne tedd! Értem ne! Nem érek ennyit! Bár-mikor követnélek az Örök Nyár Birodalmába, csak fejezd be! – Ezzel Kulagin nyakába borult.

– Elég ebből az ostobaságból, különben annyi az alkunak! – sziszegte a férfi fülébe. – És inentől én beszélek.

Az orosz tompa tekintetében lassan felderengett a megértés. Tétovázva leeresztette a fegyverét, a másik karjával pedig átölelte Rachelt. A nő szorosan a vaskos alakhoz simult.

Shaw-Asquith szintén leengedte a pisztolyt, és értetlenül meredt rájuk.

– Uram! Könyörögve kérem, hogy felejtse el ezt a sajnálatos affért – fordult felé Rachel. – Bocsásson meg szegény Jakovomnak! Nem képes tiszta fejjel gondolkodni. Veszekedtünk, és egyszerűen elborult az elméje... az ön csodálatos költeménye pedig valószínűleg feltépte a sebeket, és eszébe juttatta, mekkora fájdalmat okoztam neki. Ne rója fel ezt szegénynek! Látom, milyen súlyos sebet kapta... szegény Jakovom, *zvezda moja*... és erről én, csak én tehetek!

Könyökével Kulagin sértetlen oldalába bökött.

– Igaz... igazat mond – mordult fel végül az orosz. – Uram, fogadja legmélyebb bocsánatkérésemet. Nem voltam tisztában azal, mit cselekszem.

– Nohát. – Shaw-Asquith kecsesen kisimította ázott, szőke tincset a szeméből. – Ezek szerint azt is visszavonja, amit édesanyámról mondott, uram?

– Visszavonom.

– Ez esetben az egybegyűlt tanúk előtt kijelentem, hogy az ügy megelégedésemre lezárult.

A tömegből szórványos mormogás csapott fel, de Shaw-Asquith felemelt kézzel elhallgattatta őket.

– Asszonyom, a lehető legjobb pillanatban avatkozott közbe. Meghívhatom esetleg egy italra engesztelésül?

– Nagyon köszönöm, de most az a legfontosabb, hogy ellásam Jakov sebet, és gondoskodjak... egyéb sérüléseiről is.

Fényképezőgép vakuja villant, és Rachel villámgyorsan heves csókba forrt Kulaginnal, nehogy a képen véletlenül látszódjon az arca. A férfi ajka jéghideg volt, szája bűzlött a szesztől. Rachel majdnem rosszul is lett, de a tömeg éljenzésétől kísérve hőiesen kitarzott.

Ha távol akarod tartani a sajtót egy valódi sztoritól, gondolta, akkor adjál nekik valami jobbat.

Megragadta Kulagin kezét. Allen őrnagy esernyőt tartott a fejük fölé, és utat tört nekik a tömegben, aztán máris elnyelte őket a szálloda báltermének pompás ragyogása, ahol a kertet áztató eső után szinte nyári meleg uralkodott.

Rachel és az őrnagy félig támogatta, félig vonszolta Kulagint. Beszálltak a liftbe, felmentek vele a negyedikre, majd becibálták a 433-as szobába, ahol az orosz elszállásolták.

A lakosztály kicsi volt, de fényűző, sötét faburkolattal, süppedős, mintás szőnyeggel és egy mahagóni íróasztallal. Kulagin lezöttyent az ablak melletti díványra, hátradőlt, és Rachelre nézett.

– Nos, Mrs. Moore, kívánja esetleg ott folytatni, ahol az előbb abbahagytuk? – kérdezte oroszul. Moore Rachel álneve volt, amit a korábbi beszélgetéseik során használt.

– Bizonyos értelemben – felelte a nő szintén oroszul, majd visszaváltott angolra. – Allen őrnagy, lenne szíves hozni egy elsősegélydobozt?

– Ne hívjunk inkább orvost? – kérdezte a férfi.

– Előbb derítsük ki, mennyire súlyos az állapota. Jakov Mihajlovics, vegye le az ingét.

Kulagin sanda mosollyal kigombolta a mellkasán a ruhadarabot, de önkéntelenül felmordult, amikor nekilátott levenni. Tejfehér bőre volt és mozgás közben hájgurkákba gyűrődött a pocakja, viszont sűrű szőrrel borított karja és a mellkasa izmos volt, mint egy medvéé.

Az egyik lövés súrolta a bordáját. A seb nem volt mély, de azonnal vérezni kezdett, amikor Kulagin felemelte a karját, hogy Rachel megvizsgálhassa. Az alkoholszag ködén túl márkás szállodai szappan és könnyed kölni meglepően friss illata terjengett.

Rachel hozott egy kisméretű törülközőt a mosdóból, és rászólt a férfit, hogy szorítsa a sebre, amíg Allen vissza nem tér. Aztán töltött neki egy pohár vizet. Kulagin lassan ivott, minden pár korty után letette a poharat. Begörbített karjáról törött szárnyként lógott a véres törülköző.

Az ablakból a Regent Streetre lehetett látni. Az utca látképére szabályos, aranyszínű rácsként feszült a nem kívánt szellemeket távoltartó Faraday-kalitkák dróthálója. Az ablak alatti radiátorból áradó forróságban Rachel nyirkosnak és kényelmetlennek érezte azott ruháit.

Aztán egyszer csak rázuhant a felismerés.

Majdnem lelöttek, gondolta. *Meg is halhattam volna*. Felvillanó, izzó fájdalom, majd a zuhanás: állítólag ez a halál.

Remegni kezdett a keze, és vadul vert a szíve. Pedig semmi ok a félelemre, nyugtatta magát. Végtére is egyszer úgyis el akart menni Öröknyárba. De nem így, nem ilyen mocskos, véres, véletlen és ostoba módon, mint vétlen áldozat két kakaskodó kisfiú pisztolypárbajában.

Kulagin felemelte a poharát.

– Úgy tűnik, mindkettőnkre ráférne valami erősebb, Mrs. Moore. Ugye, nem lesz rosszul? Egy ital biztosan felmelegítené. Ebben legalább igaza volt annak a piperkőc Shaw-Asquithnak! És szabaduljon meg a nedves gönceitől.

Rachel összefonta karját, hogy ne látszódjon, mennyire remeg a keze, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Teljesen igaza van, Jakov Mihajlovics. Egy pillanat, és már jövök is, csak átöltözöm valami kényelmesebbe.

Bevonult a fürdőbe, becsukta az ajtót és levette csuromvíz szoknyáját meg a blúzát. A ruhadarabok sötét kupacot alkottak a padlón. A titkosszolgálat fiúkollégiumi környezetében sokat segített, ha a nők apácaként öltözködtek.

Vacogva belebújt egy pár számmal nagyobb, vastag fürdőköpenybe. A frizurája menthetetlenül szétázott. Előtúrta a retiküljéből a fésűt, aztán a tükör elé állt, és fürge kézmozdulatokkal kiegyenesítette fekete tincseit. Olyan erővel markolta a fésű nyelét, hogy az ujjából kifutott a vér. Az ismétlődő mozdulatsor és a fejboréne nehezedeő gyengéde nyomás kis idő múlva segített megnyugodni.

Lemosta a szétázott smink maradékát, és kritikus szemmel méregette a tükörképét. Alacsonyabb volt, mint amit ideálisnak tartott volna, és testtartásán meglátszott a hivatali munka. Megfáradt, szürke szem. Sápadt, sima bőrén még a Bengálban eltöltött gyermekkor sem bírt nyomot hagyni – valószínűleg külsejének ez volt a legkiugróbb vonása. Férje, Joe szerint életre kelt fotográfiára emlékeztetett. Ez is valami. Az aktuális ügy alakulását tekintve valószínűleg már nem ússza meg sokáig ráncok nélkül.

Az egész ügy az első pillanattól kezdve teljes katasztrófa volt. Amikor Kulagin felbukkant a Wormwood Scrubs kapujában, és közölte, hogy fedés nélküli szovjet kém, aki át akar állni, senki sem tudta, pontosan mihez kezdjenek vele. Rachel felettesei a Téli Udvarban egyetlen dologban értettek csak egyet: a lehetőségre azonnal le kellett csapni, mielőtt a Nyári Udvar megneszelné.

Az F szekció, ahol Rachel dolgozott – a felforgató tevékenységek elleni részleg – megkapta a feladatot, hogy állítsák össze Kulagin beszámoltatásának menetrendjét. A csoportot Rachel közvetlen főnöke, Harker dandártábornok vezette. Nem meglepő fordulattal Víví, a Földi Kémelhárítás V szekciójának főnöke, illetve Liddell igazgatóhelyettes azonnal megjelent a helyszínen, és mindketten megpróbálták learatni a dicsőséget. Amikor Kulagint egyszerre három magas rangú közszolga kezdte szorongatni, hirtelen megnémult, mint a csuka, és kitalálta, hogy a teájához szervírozott kockacukorral meg akarták mérgezeni. A feldühödött Harker ezek

után Rachelre hagyta a kihallgatások folytatását, de azt még előtte egyértelművé tette, hogy eredményeket vár.

Az elmúlt két hétben számos barátságosan hangulatú beszélgetést folytattak a Langham szálló aranyozott kalickájában, és eredményként mindössze egy rövid listát tudtak felmutatni a brit földön dolgozó ügynökökről, pontosabban a kódneveikről, amelyeket a Téli Udvar már amúgy is régóta ismert. Rachel eddigi tapasztalatai alapján biztosra vette, hogy ennél többről van szó. Évek óta hangoztatta, milyen fontos lenne közvetlen, személyes forrásokból informálódni a szovjetekről, mert a Nyári Udvar rádiólehallgatásai nem elegendőek. Most itt volt az alkalom, hogy bebizonyítsa az igazát.

Viszont fogytán volt az idő. Holnap az őrnaggyal együtt mindketten leadják a jelentésüket. Harkernek, Liddellnek és Vívinek elég lesz egyetlen pillantást vetni a beszámolókra, és már meg is születik a döntés, miszerint az orosz túlságosan beszámíthatatlan, tehát használhatatlan, aztán bagóért átadják az amerikaiaknak, Rachel pedig mehet vissza az asztalához, ahol a haragos írekről összeállított végtelen aktakupacok felett görnyedezhet tovább.

Hacsak még hajnal előtt meg nem oldja Kulagin nyelvét.